

Въ това време господарътъ каза на слугата:

— Веднага да доведешъ доктора. Отъ вчера Мирчо не е ялъ. Бързай, да не го загубимъ.

— Значи, волътъ билъ боленъ, и азъ ще пренасямъ снопи отъ полето. О, ужасъ! Да вървя наредъ съ това грозно животното! Какъвъ срамъ за мене! . . .

Господарътъ ни подкара. Азъ вдигнахъ глава и забързахъ. Волътъ се извърна, погледна ме и като че каза.

— Ще те видя на връщане, дали тъй ще виришъ глава! . . .

Нищо не му отвърнахъ. Унижение бѣше за мене да приказвамъ съ тоя глупавъ дъртлю.

Стигнахме на нивата. Слънцето прижурияше. Потъ течеше отъ тѣлата на работниците. Жилавитъ имъ ржце бързо натовариха колата и ни подкараха обратно за дома. Азъ напрегнахъ всичкитъ си сили, но едвамъ се мръднахъ. Пакъ се напънахъ. Камшикътъ изплющъ по гърба ми. Трепнахъ отъ умора и болки. Струваше ми се, че ще падна. А волътъ тихо и спокойно си тръгна, неподканянъ отъ никого. Тогава и на мене ми стана по-леко и тръгнахъ бавно наредъ съ него. Като повървѣхме малко, той ме попита:

— Какво ще кажешъ сега? Не си ли доволенъ, че съмъ до тебе? Ехъ, приятелю, има и тежка работа на тоя свѣтъ. Тука на полето се цени не гордостта, а силата. И тука всички си помагаме и работимъ дружно.

Колата бавно се движеше по пжтя. Азъ мълчахъ засраменъ и си мислѣхъ:

— Ако не бѣше вола, щѣхъ да се прѣсна отъ тоя тежъкъ товаръ.

Вѣра Бояджиева